

SZILÁGY-SOMLYÓ.

T Á R S A D A L M I H E T I L A P

és

A SZILÁGY-SOMLYÓ-VIDÉKI GAZDASÁGI-EGYLET KÖZLÖNYE.

Megjelenik minden csütörtökön.

ELŐFIZETÉSI ÁRAK: Egész évre 4 frt. Fél évre 2 frt. Negyed évre 1 frt.	Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos: <i>Nagy László.</i> Segéd-szerkesztő: <i>Hulinka Sándor.</i>	Szerkesztőség és kiadóhivatal: Sz-Somlyón, az ev. ref. papi háznál, hova a lap anyagi és szellemi részét illető küldemények is czimzendők. Hirdetések jutányos árban. Bélyegdíj 30 kr.
--	--	---

ELŐFIZETÉSI FELHÍVÁS

«Szilágy-Somlyó»

ötödik évfolyamára.

Lapunk az 1887-ik évvel ötödik évfolyamába lép.

Négy esztendő sok idő egy vidéki lap életében s hogy lapunk hova-tovább tágabb tért hódít magának a megyei közönség pártfogásában, ez annak a jele, hogy nem csak hiányt pótol, de szükségét is.

Nem látjuk szükségét annak, hogy lapunk irányát körvonalazzuk. Négy év már olyan mult, mely kellő biztosítéka lehet a jövőnek s önértettel mondhatjuk el, hogy a lap megindítása óta kijelölt utunkat egy perczre sem tévesztettük szem elől.

Ismerjük feladatunkat s teljes tudatával birunk annak, hogy minő irányban kell haladnunk arra nézve, hogy e város, a vidék és megye közügyeinek hasznos szolgálatot tethessünk. Hű képét nyújtottuk a városi és megyei társadalmi életnek is s gyakran megpendítői voltuk mindazon mozgalmaknak és eszméknek, melyek a város és megye közönségét a *felvilágosultság, hazafiság, szellemi és anyagi jólét* utaira vezérelhetik.

Nem szegődtünk se nagyok, se kicsinyek szolgálatába s nem is voltunk uszályhordozói semminek; pártérdeknek; megmondtuk az igazat, megjelöltük a hibákat s rámutattunk a helyes utra igen sokszor. Tudtuk, hogy az igazmondás nehéz kenyér, mely barátokat nem s csak ellenséget szerez; de feladatunk s kötelességünk rovására nem hallgattunk el semmit, a mi a közügynek ártalmára s a város és megye érdekeinek hátrányára szolgált volna.

Mint a szilágy-somlyó-vidéki gazdasági egylet közlönye pedig úgy tettünk eleget feladatunknak, hogy minden annak beléletében történt mozgalmakról, vagy változásokról kimerítő tudósítással szolgáltunk s gyakran széles körben figyelmet keltő gazdasági czikkeket hoztunk jeles szakírók tollából.

Kitűztük nem egyszer a zászlót, mely büszkén hirdette, hogy Szilágy-Somlyónak hazafias polgár-

sága még él és lélekszik s ha reá is nehezedett egy súlyos évtized, nem halt ki lelkéből a hazafiság: tud érezni, tud lelkesülni minden szépért és minden nagyért s érdemes a jobb sorsra is.

Önértettel hivatkozhatunk a városunkban legközelebb lefolyt Báthory-ünnepélyre, melynek eszméjét mi adtuk meg s az szerény lapunk hasábjairól az egész ország lapjait bejárva, példaként járt elől arra nézve, hogy a nagy király iránti kegyelet országos ünnepben nyilvánuljon.

Kivittuk azt, hogy a mi Szilágy-Somlyón évtizedek óta csak halogatás tárgya, az 1848-ik év márczius 15-ike, a magyar szabadságharcz e kimagasló és lélekemelő pontja már ez évben ünnepe lesz városunknak s — hisszük, — az fog maradni örök időkre!

Az E. M. K. E. érdekében is legujabban oly indítványt tettünk, mely ha megvalósulhat, e nemes egylet egy óriási lépést fog tenni a haladás felé.

Igy dajkáltuk, ápoltuk s ébresztgettük mi e város hazafias polgársága lelkében ama érzelmeket, melyek bennünket s ez által a mindannyiunk által forrón szeretett hazát a boldogabb jövő felé vezérelhetik.

Ez lesz a mi hitvallásunk a jövőben is.

Gondoskodtunk arról, hogy vezérczikkeink a közügyeket teljes ismerő jeles tollak alól kerüljenek ki, — tárczáink pedig jóval felül álljanak ama niveau, a mely a vidéki sajtóban itt-ott lábra kezd kapni. Ujdonságaink kimerítők és frissek s minden közleményeink a várakozásnak s a nagymérvű pártolásnak teljesen megfelelők legyenek.

Csak egy pillantás munkatársaink sorára és számára, mely jövőben lapunkat támogatni fogja, bárkit is meggyőzhet arról, hogy az a vidéken megszokott irodalmi színvonalon jóval felül fog állani s hazánk kitűnőségei közt képviselve vannak a városunkban és közelünkben lévő ama írói tehetségek is, melyek közönségünk érdeklődését lapunk irányában eddig is ébren tartották. Ime:

Ajtai Endre dr., Bogdánovich György, Boér Miklós, Bölöni Sándor, Bartha Endre, Bihari Kálmán, Csák Alajos, Diószegi Miklós, E. Kovács Gyula, Fejér Damascén, Giezezy D. Mór, Horváth Géza, Harmath Kálmán, Józsa Oszkár, Komócsy József, Lukács József, Mikszáth Kálmán, P. Szatkmáry Károly, Páskuj Lajos, Szász Károly, Surányi Gyula, stb. stb.

Aztán húzza, húzza jó képpel
A mindennapi — szekeret . . .

Nyikorog az sokszor keményen
S itt-ott — ha nagy kátyu akad: —
Biz' isten (no, meg is esküdtem)
Tengely törik, gyepő szakad.
Megrugja ló, számár és barom
A kutya lábába harap . . .
Ne panaszoj! Törd el, ha van mit
Igyál, egyél: jó „korty” s falat . . .

Ne kérdezd, hogy miért csatangol
A sápadt ifju éjeken;
Soh'se busulj a mért elesik
Egy-egy angyal a sík jegen;
Ne vágyakozz' tudni mit gondol
A tolvaj ha lop, fosztogat,
És a nagy száju Jótékonyság,
A mikor rongyot osztogat . . .

Dalolj mikor legjobban károg
Rád az irigy varju sereg,
S ha kancsalul néz rád a nyegle:
Vigasztaljon teli serleg! . . .
Mikor üldöz a gyáva, pribék:
Pihenj meg szép lánykád mellett
S kaczagj nagyot, hadd pukkadjon meg
Mérgében törpe ellened! . . .

Dal, bor, szép lány csodás varázsszal
Aztán mindenre megtanít,
A mit nem tud a böles, a tudós
Bármennyit rontsa ajkait . . .
Egy csók hevében van a kérdés
S az ölelésben felelet;
Tud az mindent — bármily számár is, —
Ki lángolon és hön szeret . . .

Boér Miklós.

Budapestről rendes fővárosi levelezőnk s a vidéken megbízható jó tudósítóink vannak. Már legközelebb egy irodalmilag is becses, szép beszélyt kezdünk meg a Bihari Kálmán szoboszlói tanár és ismert nevű beszélyíró tollából, ki olvasóink között is rövid idő alatt oly közkedveltségre tett szert; — továbbá oly újítást hoztunk be lapunkba, mely szintén egyedül áll a vidéki hetilapok sorában. Jövőre, t. i. minden nagyobb ünnepi számunk „Szépirodalmi Csarnok” czim alatt mellékletet fog hozni a legválogatottabb szépirodalmi művekből.

Ily előkészületekkel indulunk mi a jövő évnek s hisszük, hogy művelt közönségünk, mely tudja azt, hogy lapunkat nem üzérkedésből, hanem a város, vidék és megye közügyeinek munkáiként teljesen önzetlenül szerkesztjük, nem fogja törekvéseinket figyelem nélkül hagyni s az eddig mindinkább emelkedő érdeklődés apálya nem fog bekövetkezni.

Előfizetési feltételeink lapunk homlokzatán olvashatók; a községi jegyző és tanító urak pedig lapunkat egész évi díj beküldése mellett **3 frt. kedvezményi árban** kapják.

Sz.-Somlyó, 1886. december 27-én.

HULINKA SÁNDOR
segédszerkesztő.

NAGY LÁSZLÓ
szerkesztő-kiadó.

Egyről-másról.

(Tallózás az év végén.)

Ha az ember olvassa a temérdek különböző czélból kiadott rendeleteket, melyeket az alsóbb és felsőbb hatóságok kibocsátanak, azt kellene hogy higgye, miszerint nálunk minden társadalmi, közbátorsági, közegészségi, iskolai, stb. ügyek a legnagyobb ellenőrzés alatt vannak s azokat, kik tán kötelességeiket elhanyagolják, a törvény a legszigorubbán sújtja.

Fájdalom azonban, hogy e részben is igazat kell adnunk azon állításnak, mely száza-

Az életmentők.

(Rajz.)

Hires kanász volt Seбай Misi Somogyban. Még a pandur-korszakban. Nem a konvenczióból telt ki czipra gatyája, varrott szüre, hanem az „elveszett” dísznőkből. Nem is volt csárda a környékben, a hol Seбай Misi ne kurjongatta volna el a „ki a legény a csárdában!” czimű frázist. S nem is volt csárda, a hol erre mást feleltek volna, mint: „Ni! ni! Seбай Misi.”

Egész környék dalairól beszélt. A falu leányai az ő árvalcányhaj kalapját lesték. A búcsukon a cigányok az ő nótáit huzták s még a vándor fotografusok is őt vették be mint a somogyi kanász typicus alakját.

Válogatott is a szeretőkben. Minden faluban volt neki egy betérője a csárdán kívül, vagy egy szép leánynál. Tudták, hogy hamis még a zuzája is, de nem tehettek róla, szerettek.

Hogyne, karikás ostorával úgy pattogatni senki sem tudott. Nemcsak a hízó s a sok süldő malacz rontott a kerítésnek, ha ezt hallotta, hanem a falu valamennyi ablakából nézte sováran a sok fehérnép azt a büszke daliás alakot, a mint szó nélkül terelte ki a falu jövőndő sonkáit a legelőre.

A falu zsirját s az uraságét őrizte.

S azt meg kell vallani, a falu disznói s disznó-jelöltjei közül, ha el is pusztult valamelyes, haza hozta a hátán a corpus delictiket betegen, vagy kimulva.

Ha nem gazdagította a szülőföldjét, legalább igazsággal indokolhatta a veszteségét. Sőt kigyógyította a beteg süldőket, ha esetleg ezek meg-meg csömöröltek.

Hogyne szerettek volna Seбай Misit! Szerette azt leány, menyecske, korcsmáros és cigány. S kérдем, nem ezek uralják-e a vidéket?

No, az uraság az nem szerette nagyon. Félte inkább, mint kedvelte.